Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

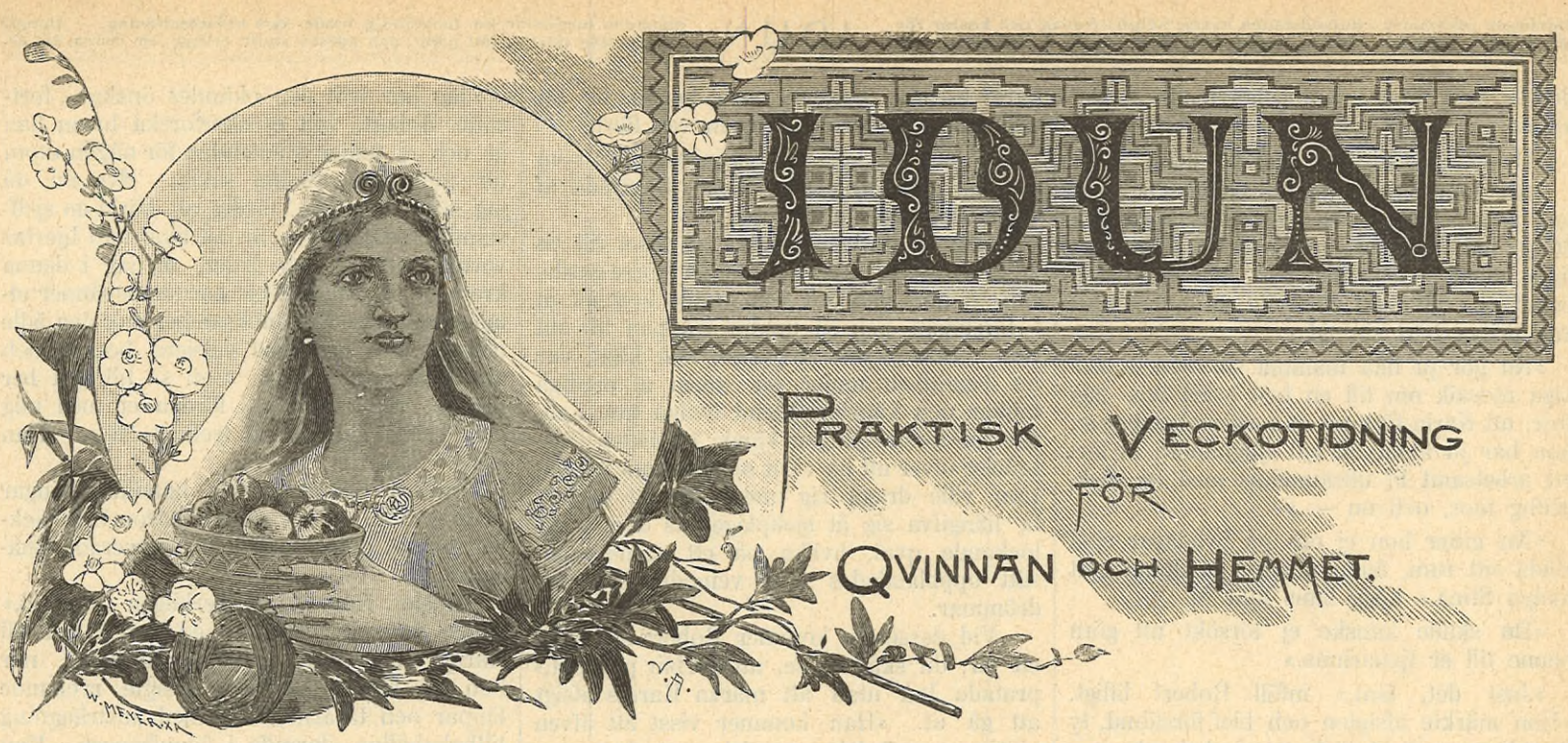

N:r 34. Fredagen den 24 augusti 1888. 1:sta årg.

Byrå: *8 Sturegatan 8* (ingång från Humlegårdsg. 19) **Annonspris:** 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).

Tidningen kostar **endast 1 krona för qvartalet.** postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning!

Redaktör och utgifvare: **FRITHIOF HELLBERG.** Träffas å byrån kl. 9—10 och 4—5. Allm. Telef. 6147.

Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en **fullständig mode- o. mönstertidning.**

Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stadspostens hufvudkontor, i de större boklådorna samt å tidningskontoren.

Bida och försaka,
kränkas djupt och glömma
och om himlar drömma
under nöd och vaka:
Blott en mor och maka
kan den kalken tömma.

B. E. Malmström.

Utan lifsmål.

Teckning af Ave.

(Forts.)

Karin stod ännu med halsduken i handen, då den med henne jemnåriga Ina, varm, glad och ifrig, for in i rummet.

»Du skulle väl inte vilja vara snäll och komma ned och duka bordet; Stina är så — —. Men hvad i all verlden är det för en brandflagg du har der? Tänker du klä' ut dig?»

»Det är din mammas konfirmationsgåfva till sin guddotter, Karna Olsdotter, ser du ju. — Befaller hon, att jag skall biträda pigan?»

»Förlåt! Mamma *befaller* ingenting; jag trodde du skulle velat hjelpa mig en smula. — Nu skall jag skicka upp Stina och säga till, när det är serveradt.» Der låg harm och otålighet i tonen, när hon tillade: »Gud vet, hvarför du vill bo hos oss, då du ej kan tåla någon af oss, hvarken mamma, mig eller Robert?»

Frågan förbryllade Karin, och hon mumlade något om, att hon skulle komma ned och duka, blott hon fått på sig ett par andra skor; de hon bar voro något för korta.

»Då undrar jag minsann icke på, att du ej ville dansa, ty ingen ting är värre än för korta skor! Robert ville springa och hemta dig — —»

»Robert?»

»Ja, tror du ej han vet hur väl du dansar, fast han aldrig sett det sjelf. Min friherrlige kusin Uno har förklarat honom, att du dansar som — som — —»

»En kapplöpningshäst, kanske.»

Karin tinade upp mot sin vilja genom Inas glädje, som var så stor och äkta, att den liksom omslöt Karin med en varm, strålande glans, så snart blott hennes eget hjerta öppnade sig den allra minsta smula.

»Ja, det är ju det högsta beröm Uno kan tilldela en dam,» skrattade hon, »men jag visste ej, hur *du* skulle upptaga det,» skrattade hon. »Nå, du kommer ned då? Det var snällt!» Och sjungande sprang Ina ned för trappan.

Karin tog på sig ett par andra skor; det skedde blott af ett slags samvetsgranhet, ty de tycktes göra den lilla nätta foten ännu mindre än de förra, och sedan hon granskat sitt utseende och återtagit sin lugna, högdragna min, gick hon ned till det glada sällskapet.

Dansen, en polka, var i full gång i den dertill utrymda salongen, och just som Karin ville glida förbi paren för att komma in i matsalen, grep Robert henne om lifvet och med ett: »Du slipper icke undan längre!» drog han henne in i hvirfveln.

Hon gjorde ej något motstånd, ty hon hade hela aftonen känt en brinnande längtan att få dansa med honom; men hvarje gång han närmade sig, för att bjuda upp henne, kom misstanken, att det blott var en *skyldighet,* han ville afbörda sig, och så försvann hon. Och hon vägrade att dansa med andra, emedan hon hyste den föreställning, att hon skulle komma att på något sätt göra sig löjlig, om hon i hans närvaro vågade sig upp att dansa med någon annan.

Nu flögo alla griller bort, och som om hon plötsligt blifvit befriad från en tung last, flög hon, förd af Roberts kraftiga arm, genom salen. Leende såg han ned på hennes nu så solljusa ansigte, men hon såg ej upp; det var som om hon dansade i en öfversäll dröm, högt öfver allt jordiskt.

Det ena paret efter det andra drog sig in under ljuskronan för att beundra dessa två stora kraftfulla menniskor, som dansade så utomordentligt väl. Karin märkte ej, att de nästan dansade allena, men Robert såg det med en känsla af obeskriflig fröjd öfver den dystra, tillbakadragna flickans lilla triumf, och han svängde henne ännu ett par hvarf, sedan blott hon och han voro det enda dansande paret. Men då de stannade och hon såg sig vara ett föremål för hela sällskapets uppmärksamhet, ryckte hon sig lös med en tvär, kantig rörelse och skyndade in i matsalen, der Ina börjat duka bordet.

»Det är ett karaktäristiskt utseende på den der flickan,» sade prostinnans syster, friherrinnan S., genom lorgnetten mönstrande Karins sätt att dansa. »Det ligger ett uttryck af så äkta glädje i hennes dans, att man rent glömmer, hur tvär och dyster hon eljes ser ut. Hon skulle vara vacker, om hon vore glad och liflig. — Hurudan är hon egentligen?» frågade hon, sedan dansen slutat och Karin lemnat salongen.

»En underlig sammansättning af högmod, sjelfviskhet, anspråkslöshet, snålhet och frikostighet, af rastlöst arbetsbegär och den största maklighet, jag någonsin sett,» svarade prostinnan.

»Det var sannerligen en brokig mosaik!» skrattade friherrinnan. »Håller den färgen, du, Robert?» tillade hon tviflande, vänd till festens hjelte, som obemärkt af modern, närmat sig dennas stol.

Prostinnan fattade eld vid denna något gäckande vädjan. »Jag tror ej Robert kan kalla det annat än sjelfviskhet, högmod och maklighet — girighet att förtiga — att hon här ej rör så mycket som ett finger för att hjelpa oss med de husliga göromålen, men deremot flere gånger har försökt att få göra finare arbeten, broderier och sådant, för butiker. Men man har naturligtvis afvisat henne; här är i staden en stor flock fattiga

flickor och fruar, som behöfva allt sådant arbete.»

»Hvarmed fördrifver hon då tiden?»

»Åh, hon läser massor af böcker, tror jag, lagar, stickar och syr åt sig sjelf. För öfrigt har hon fyra stora kistor fulla med linne, duktyg, sängkläder — allt hvad hon behöfver i fall hon gifter sig, så hon saklöst kan drifva bort sin tid.»

»Nu gör ju lilla mamma sin nyss så brokiga mosaik om till en helt svart yta. Jag tror, att Karin förtäres af verksamhetsbegär; hon har ju ända till sitt tjuguandra år fört ett arbetsamt lif tillsammans med en rask, driftig mor, och nu —.»

»Nu gitter hon ej ens på bykdagar sjelf städa sitt rum, ännu mindre på annat sätt hjelpa Stina,» högg hans mor in.

»Du skulle kanske ej försökt att göra henne till er tjenarinna.»

»Just det, tant,» inföll Robert lifligt. »Hon märkte afsigten och blef förstämd, ty der ligger något friboret i hela hennes väsen, fast än hon är så fången i misstroende mot andra och af tankar på sig sjelf. — Nå, nu öppnas paradisets portar! Bordet är dukadt!»

»Tack, tack, Karin! Du förstår då att ordna ett festbord lika så bra som du dansar!» sade han med uppriktig beundran, under det han följde henne till baka in i matsalen för att beskåda bordet. Han var glad öfver att på detta sätt slippa från att höra moderns skarpa omdöme öfver en person, som, genom att välja sitt hem hos dem, så frikostigt bidrog till familjens underhåll.

»Ja, är det icke vackert? Och det är Karins förtjenst; hon har både anskaffat blommorna, ordnat dem i skålarne och bestält de utsökt vackra tårtorna.» Ina var glädjestrålande, när hon berättade brodern detta.

»Ja, Karin, det är, som jag trott, du borde bli —.»

»*Hushållerska*, tycker du väl?» afbröt hon med en uppsvallning af sitt gamla misstroende.

»Jag tror att du *också* skulle duga till en sådan vigtig befattning,» svarade han lugnt och sökte fånga hennes blick, som undvek att möta hans. »Men det var egentligen ändå något mera, jag tänkte på. Du skulle säkert bli en förträfflig hustru.»

Han sade detta helt enkelt och allvarsamt med blicken allt jemt fästad på hennes ansigte.

Hon spratt lindrigt till, såg hastigt upp och mötte hans forskande öga. Hennes instinkt sade henne, att det var *läkaren*, som sökte utforska henne och med en af återhållen vrede skälfvande röst kom svaret:

»Har du kanske någon ruinerad kamrat eller vän att bjuda ut? Jag har redan hedrats med tio à tolf olika anbud att få betala förrucklade herrars skulder med min förmögenhet, och de ha alla haft den stora godheten att vilja taga mig med i köpet. Fem af desse affärsmän ha aldrig sett mig, så du behöfver ej genera dig, i fall du fått uppdrag att köpslå — —»

Utbrottet kom så häftigt och oväntadt, att han första ögonblicket förlorade fattningen, och en uppstigande vrede hotade att få makt med honom. Men när hon så plötsligt teg och han såg in i hennes nu våldsamt upprörda ansigte, segrade läkaren öfver den förolämpade mannen, och med ett allvarligt: »Vi talas vid om detta sedan kära Karin», lemnade han henne för att underrätta modern att supén var färdig.

Ina hade ej hört ordvexlingen, utan kom nu röd och ifrig från köket, företrädd af Stina, som bar in steken.

Karin hade lagt handen på låset till en liten sidodörr, som förde till en större garderob, genom hvilken hon kunde komma ut i förstugan och så uppför trappan till sitt rum. Den skymt af glädje, hon känt, var nu begrafven under en storm af orediga tankar och känslor, bland hvilka hon kanske för första gången kände en bitter förebråelse öfver att ha varit orättvis mot någon. Hon ville draga sig undan för att ostördt få hängifva sig åt sjelfplågeriets dämoniskt lockande qval, hvilka på ett egendomligt sätt uppblandades med vemodiga kärleksdrömmar.

»Vid desserten kommer Robert att hålla ett tal; du skall få se, att det blir präktigt,» pratade Ina utan att märka Karins afsigt att gå ut. »Han kommer visst att äfven vidröra en särdeles mystisk —. Ja, mamma, nu komma vi! Hjelp mig att få upp båda dörrarna, Karin! Och så ut, för att bli högtidligt förda till bordet! Du skall få se, att kusin Uno annammar dig!» Hon drog Karin med sig in till de öfriga damerna i förmaket, der de flockat sig under väntan på att bli af herrarne införda till bordet.

Ina hade spått rätt. Baron Uno bugade sig högtidligt för Karin. Hon såg det liksom genom ett flor och hon lade mekaniskt sin arm i hans. En tanke, blott *en* upptog helt och hållet hennes själ: Hvad skulle Robert tala om? Hvad menade Ina?

Lyckligtvis tyckte baron Uno mycket om att höra sin egen stämma och var fullkomligt belåten med de enstafviga ord, som Karin bestod honom, samt med den, som det tycktes, oaflåtliga uppmärksamhet, med hvilken hon följde hans lifliga beskrifning öfver den senaste kapplöpningen, vid hvilken bans »Zelia» eröfrat högsta priset.

Efter en i hennes tycke oändligt lång tid klingade ändtligen Robert på sitt vinglas och steg upp.

»Hvad skall han tala om, herr baron?» frågade Karin så tvärt och häftigt, att hennes granne hoppade till på stolen.

»Hvad? Ack, om hvad som helst; om universitetet, sträfvan, menniskokärlek, framtid och allt, som klingar vackert. Skola vi kanske afbryta vårt samtal och höra på?» sade baronen.

»Kunna vi ej stiga upp? Ljusen från armstaken göra ondt i ögonen?»

»Nej, det går ej an, tant har ej gifvit tecken; men se, här ligger ju er präktiga solfjäder. Tillåt mig!»

Han slog upp den stora solfjädern och räckte henne den samma. Nu var hennes ansigte doldt för alla utom för honom, men han var ej skarpsynt, det visste hon.

Andlös lyssnade hon till talet, som i början hade en viss humoristisk anstrykning. Detta lugnade henne och solfjädern sjönk så småningom ned i hennes knä. Men plötsligt fick den sonora stämman en varmare klang, och i gripande ord tolkade talaren sin tacksamhet mot den okände välgörare, som allt sedan hans faders död, samma år Robert tog med. fil. examen, hvarje qvartal sändt honom en summa, tillräcklig för att kunna studera bekymmerfritt och utan att nödgas göra skulder eller betunga sin mor, som ej utan stora försakelser skulle kunnat bistå honom.

»Jag har lydt den okändes önskan», fortsatte Robert, »att ej efterforska hvem han är och ej under studietiden för någon utom för min mor omtala saken. Men nu, då jag står vid målet, färdig att börja en sjelfständig verksamhet, är det blott mitt hjertas varma maning jag lyder, då jag i denna krets af slägtingar och barndomsvänner uttalar min innerliga tacksamhet mot den ädle okände och ber Gud välsigna honom och alla dem han älskar! Och så till slut ber jag er, mina vänner, förena er med mig och bringa honom ett trefaldt lefve: Han lefve! Hurra!»

Kraftiga hurrarop och handklappningar ljödo genom salen; sjelfva baron Uno täcktes hurra, dock med ett reserveradt småleende.

»Kusin Robert är verkligen originel,» vände han sig derefter med kritisk min till Karin; men han tystnade förvånad, när han såg hennes krithvita ansigte, ryckande läppar och tårarne, som med ansträngning tillbakahållna darrade i ögonfransen. Hon famlade förgäfves med skälfvande fingrar efter solfjädern; den hade glidit ned från det glatta sidenet och låg vid hennes fötter. Han tog upp den.

»Hur är det? Är ni sjuk?» hviskade han, med fin takt, kännande, att hon önskade undvika allt uppseende.

»Ja, hjelp mig att komma osedd bort till den der lilla dörren — bakom Robert och friherrinnan! Nu resa sig alla för att klinga med honom. Tack! Jag går ensam uppför trappan.»

(Forts.)

Sångarfröjd.

(Efter *Friedr. Blaul.*)

Allt skimrar så ljust och andas
doft utaf poesi
och vill blott — jag vet ej hvarför —
till jublande sånger bli.

Att sjunga och fagert drömma
det är mitt lif, mitt allt.
O, gåfves ej sång och drömmar,
då vore allt dödt och kallt!

Men dessa åt allt omkring mig
försonande prägel ge
och gjuta in uti hjertat
en glömska af lifvets ve.

Och viljen I från mig taga
fröjdande dröm och sång —
O tagen, jag beder, och lifvet
ifrån mig på samma gång!

Erik Modin.

Hur skall en ung qvinna bäst utbildas till en god husmor?

(Prisbelönt vid Iduns tredje pristäfling.)

Det är ett bekant förhållande, att hemmets lycka och trefnad hufvudsakligen beror på husmodern. Hon bör vara den goda geniu, som så binder friden vid härden, att hemmet blir oss den käraste platsen på jorden. Härtill behöfver hon icke endast ett godt hjerta och boklig bildning, utan lika mycket kunskap i de mångfaldiga göromål och bestyr, som tillhöra hemmets verld. Ty skola dessa helt och hållet anförtros i andras händer, går det vanligen icke efter önskan; friden störes och trefnaden flyr sin kos.

Skola vi derföre få lyckliga hem, måste vi sörja för att erhålla dugliga husmödrar. I vår tid tager man dock ofta miste om medlen för uppnåendet af detta mål.

Helt ung sändes flickan till skolan. Der tillbringar hon en stor del af dagen, sysselsatt nästan uteslutande med läsning och skrifning. I hemmet är hon upptagen af sina lexor och lekar. För att hon skall vara riktigt fin, får hon icke ens lära att kläda sig sjelf. Tvärtom vänjes hon vid så mycken uppassning som möjligt. Så fortgår det år efter år. Hon inhemtar en mängd bokliga kunskaper, ofta kanske endast som en utanlexa; men om det, som tillhör husmoderns förnämsta uppgift, lemnas hon i okunnighet. Hon får gå till det dukade bordet, utan att ens känna namnen på de maträtter hon förtär. Behöfva de små syskonen någon hjelp, så påkallas barnjungfrun. Sjelfva skolbildningen går ofta ut på utbildandet af talanger, med hvilka den unga qvinnan må kunna pråla i sällskapslifvet, men det som hör till själens daning och det praktiska lifvets kraf försummas.

Den förvända uppfattning af lifvet, som hon sålunda insupit, följer henne äfven efter skoltiden, och det är derföre icke underligt, att hon helst egnar sin tid åt toaletten och nöjen. Och med denna uppfostran inträder hon i äktenskapet och åtager sig en husmoders fordrande kall, ett kall, för hvilket hon trots otaliga bittra erfarenheter aldrig torde blifva fullt duglig.

Skall den unga qvinnan kunna motsvara sin bestämmelse som husmor, så måste hon dertill utbildas på ett helt annat sätt. All uppfostran måste börja tidigt; så äfven här. Den unga flickan skall framför allt lära sig ordning och punktlighet samt att så mycket som möjligt reda sig på egen hand. Sålunda bör hon vänjas att tvätta och kläda sig sjelf, hålla reda på och väl vårda sina kläder, böcker och leksaker, passa upp på sina mindre syskon, och då hon blir mera försigkommen, biträda vid matlagningen samt i mon af krafter och utveckling deltaga uti alla i ett huskåll förefallande göromål.

Härigenom härdas och stärkas hennes kroppskrafter; sjuklighet och missbildning motverkas, hvarjemte hon endast på detta sätt blir skicklig att, då hon en gång blir husmor, både rätt värdera den dugliga tjenarinnan och undervisa den okunniga.

Sedermera, efter slutad skolgång, bör hon, för att vinna kännedom om varors utseende och beskaffenhet, få vara med om uppköp af alla de förnödenheter, som i hemmet användas, samt så småningom ledas att på egen hand sköta hushållet. Härvid bör hon föra förteckning på alla utgifter, ty sådant befordrar ordning och sparsamhet.

Undervisningen i handarbeten får icke inskränka sig endast till konsten att förfärdiga några lyxartiklar. Det nyttiga måste först och främst tillgodoses. Detta hindrar icke, att undervisningen kan ordnas efter en sådan plan, att den utbildar skönhetssinnet och uppfinningsförmågan. I det hem, der husmodern eger dessa egenskaper, kunna många utgifter inbesparas, på samma gång hemmet får en prägel af trefnad och glädje.

Denna praktiska uppfostran gör icke den bokliga bildningen öfverflödig. Hon är lika nödvändig. Husmodern bör kunna skåda ut öfver hvardagslifvets trånga krets. Hon behöfver icke ega sin mans fackbildning, men för mensklighetans stora frågor får hon icke vara främmande. Endast härigenom undgår hon att nedsjunka till sin mans hushållerska och barnvårdarinna.

Men utom denna allmänna bildning behöfver husmodern speciella kunskaper i de ämnen, som beröra hennes verksamhet.

Vid de i hemmet förefallande mångfaldiga göromålen, såsom födoämnens förvaring och tillagning, rengöring af kläder, möbler och husgeråd, m. m., förekomma ständigt företeelser, som grunda sig på kemiens eller fysikens lagar; eger husmodern någon kännedom om dessa lagar, skall hon helt visst både bättre och med större intresse kunna utföra eller leda de nämnda göromålen.

Barnens första uppfostran är vanligen helt och hållet öfverlemnad åt modern. Ingen kan derföre hafva större inflytande på deras utveckling än hon. Men just derföre är det af så mycket större vigt, att hon har kunskap och förmåga att rätt behandla dem. Detta är ingen ringa sak. Månget barn har genom moderns okunnighet blifvit missrigtadt för hela sitt lif, under det att ofta utmärkte män hafva goda mödrar att tacka för hvad de blifvit. Ingen qvinna borde derföre träda i äktenskapet utan att ega kännedom om pedagogikens vigtigaste sanningar, särskildt med afseende på den tidigare barnåldern.

På husmoderns anordningar beror i icke ringa grad hennes eget och husfolkets välbefinnande. Hon får derför icke vara okunnig om helsolärans föreskrifter, liksom hon, då sjukdomen gör sitt inträde i familjen, icke får stå alldeles rådlös. Den sjuke maken eller barnet mottager helst hjelpen från hennes hand. Lycklig hon, om hon då eger så mycken inblick i sjukvårdsläran, att hon kan bringa hjelpen på bästa sättet.

Vi hafva funnit, att, om den unga qvinnan skall utbildas till en god husmor, måste hem och skola på det innerligaste samverka med hvarandra. Och alldenstund hon skall fostras för *hemmet*, bör skolan rätta sig efter dess fordringar. Ju mera skolan inrättar sig i likhet med ett godt hem, dess bättre fyller hon sin uppgift.

Endast då kan skolbildningen på samma gång verka karaktärens förädling och tillgodose det husliga lifvets kraf.

E—t.

En qvinlig publicist.

(Efter »Pall Mall Gazette».)

Under min vistelse i Paris detta år hade jag många värderika samtal med den af den läsande allmänheten i England och Amerika synnerligen omtyckta mrs *Crawford*, som nu i öfver tjugu år varit anställd i pressens tjenst. Hennes anseende såsom tidningskorrespondent är höjdt öfver allt beröm. Ingen qvinna intar såsom journalist en så uppburen och framstående ställning i vår tid eller utöfvar ett så vidt utbredt inflytande som denna mrs Crawford, hvilken är mer hemmastadd i Paris än någon annan. Hon känner hela verlden, mottages i alla kretsar och umgås på förtrolig fot med de mest framstående statsmän, författare, målare och skådespelare. I kamrarne, ministeriet, salongen eller på teatern, med ett ord, öfverallt, der Parislifvet pulserar lifligast och kraftigast, är hon med. Hon känner Paris lika väl som en nunna sin bönbok, och näppeligen torde någon ha så stor läsekrets som hon. Lejonparten af hennes tid tillhör visserligen »Daily News», hvars korrespondent i Paris hon är, men detta hindrar henne dock ej från att skrifva långa intressanta artiklar för så väl »Pall Mall Gazette» som »Truth» samt lysa med qvicka och underhållande bref från Paris i »New York Tribunes» spalter. Mrs Crawford är utom all fråga en af de intressantaste personer i Paris, och jag hade det oskattbara nöjet att af hennes egen mun mottaga följande synnerligen värderika uppgifter om hennes lif och verksamhet.

»Jag har tillhört pressen, innan jag var tjugu år, och gör det ännu,» sade hon en gång.

»Men berätta mig, hur ni kom att slå in på den banan, och hur en ung flicka kunde utan föregående relationer med pressen ett tu tre blifva en framstående medlem af Paris' tidningsverld?» frågade jag.

»Det var en ren tillfällighet eller snarare slump, som gaf första uppslaget dertill. Jag skulle kunna säga, att en ringa sjelfförsakelse i unga år bragt mig till hvad jag nu är. Jag hade nyss fyllt sexton år och gick ännu i skolan, då min svägerska föreslog mig att göra henne ett kort besök i Paris, der hon var inackorderad. På samma ställe bodde en äldre amerikanska, som sett bättre dagar, med sin dotter. Ehuru obekant med dessa damer, tilltalades jag af dottern en dag, då jag mötte henne i trapporna, och ombads att tillbringa den derpå följande dagen hos modern, emedan dottern måste resa till landet för att skafla dem bostad öfver sommaren. Modern var mycket klen, och hon tordes ej lemna henne ensam. Förargligt nog hade vi just den dagen ämnat besöka Versailles för att se vattenkonsterna spela, hvarom min svägerska äfven påminde mig, då jag träffade henne. Hon fann det dessutom rent af löjligt att försaka ett så stort nöje, som blott erbjöds mig denna enda gång, för att vara hos en för mig obekant gammal fru. Jag gick derför till amerikanskorna för att höra, om dottern ej skulle kunna uppskjuta sin resa till en annan dag, men detta var henne omöjligt, emedan det var sista dagen på deras qvartal, och kunde hon ej före klockan tolf följande dag anskaffa en bostad på landet, skulle de bli fäst för ytterligare ett qvartals hyra, der de nu bodde, och sålunda nödgas att tillbringa de tre varmaste sommarmånaderna i staden. Den gamla damen var lam och kunde ej reda sig på egen hand, hvarför jag beslöt att försaka Versailles och taga vård om henne. Det var en hygglig gammal fru och ifrig förfäktarinna af qvinnans rättigheter. Jag lånade ett villigt öra till de läror hon predikade hela dagen, ty först sent på qvällen kom dottern hem.

De tre följande åren förflöto utan några rubbningar i mitt yttre lif, men jag blef allt mer och mer ense med mig sjelf att söka genom sjelfverksamhet skaffa mig oberoende och ej ligga någon till last för min utkomst, men hur ett slikt oberoende skulle kunna uppnås, var mig fortfarande en gåta, ehuru jag ansträngde min hjerna till det yttersta att utfundera något sätt, hvarpå jag skulle kunna göra mina kunskaper och förmåga i öfrigt fruktbringande eller med ett ord skaffa mig ett lefvebröd.

Just då inträffade helt oförmodadt en sorglig omstörtning i min familj. Händelsevis kom jag åter i beröring med den gamla damens dotter, som jag under tiden ej sett och nästan alldeles glömt. Hon gaf mig rekommendationsbref till ett par tidningsmän. Jag började nu följa med de politiska händelserna, men fann tidningsartiklar i allmänhet litet tråkiga, ehuru mycket värderika. och beslöt att i mina egna uppsatser vara fullt sjelfständig och enkelt och naturligt beskrifva hvad jag såg. Lady Cowley, som då var ministerfru i Paris, skaffade mig inträde vid hofvet; Michel Chevalier var mig äfven till god hjelp i samma afseende, men de vänligaste af alla voro dåvarande amerikanske ministern och hans fru. Jag umgicks snart förtroligt i de förnämsta advokatfamiljer i Paris, i synnerhet M. Desmarests — Grevy blef *bâtonnier*, chef för advokatkåren, — efter Desmarest.

»Med hvilken tidningsredaktör kom ni först i beröring?»

»Justin M:c Carthy. Han tyckte om en liten uppsats jag skrifvit om hans verksamhet som utländsk redaktör, och så var jag inne på tidningsmannabanan. Sedan skref jag artiklar för »Once a Wecle»,

som då redigerades af E. Walford, och fick bra betaldt. Utgifvaren af »San Francisco Bulletin» erbjöd mig anställning i sin tidning, och inom kort var jag öfverhopad af arbete.»

»Men som gift var det väl svårt att fortsätta den bana ni valt?»

»Nej, inte det minsta. Jag har födt upp fyra barn, men hvad är det att skryta öfver mot den amerikanska tidningsredaktrisen, som skötte en tidning, en vagga, en symaskin och ett postkontor. Allvarsamt taladt, så äro fruntimmerna kleaa, derför att de klema med sig för mycket.» »Anser ni verkligen, att de kunna täfla med männen i striden för dagligt bröd?»

»Derpå ha vi talande bevis från alla land, såsom till exempel från de franska handelsidkerskorna eller bondqvinnorna för att icke tala om landtmannens hustru i Amerika eller de svenska bondhustrurna, som tvätta och stryka alla husets kläder, laga mat, skura golf, väfva och sy familjens kläder, sticka dess strumpor, sköta ladugården och mjölkkammaren samt äfven vid bråd tid hjelpa till med utarbete. Qvinnorna ega ej männens kroppsstyrka, men de äro mycket segare och uthålligare, låta sig ej så lätt krossas af motgången samt ega ett makalöst tålamod.»

»Ni har således aldrig varit utan arbete under alla år, ni tillhört pressen?»

»Inte en vecka. Ofta har jag känt mig uppgifven af trötthet, men hållit i likaväl.»

»När blef ni medarbetare i »Daily News»?»

»Då jag gifte mig. Mr Crawford var »Daily News» korrespondent i Paris. Jag var då nära tjugutvå år. Mitt giftermål förändrade på intet sätt mitt yttre lif. Jag var lika fri och oberoende som förut, med samma intressen och sysselsättningar. Det gaf mig blott nya tillfällen till utvidgad verksamhet. Min man och jag arbetade tillsammans, den ene fyllande hvad som fattades hos den andra och bistående hvarandra med råd och uppmuntran på ett sätt, som för mig var en källa till oförgätlig sällhet.»

»Ni måste vara begåfvad med en jernhelsa?»

Jag har alltid haft hvad man kallar god helsa, men om jag, såsom andra, hade klemat med mig, i stället för att hänge mig åt arbete, så skulle jag dukat under såsom mängden. Det fins i sjelfva verket ingenting på tidningsmannabanan, som ej en qvinna kan göra lika bra som en man, men åtskilligt, hon kan göra bättre än han.»

»Men detta lif har dock sina faror för en ung flicka, och Paris under andra kejsardömets tid måtte ej ha varit något synnerligen lämpligt ställe för en ung dam att på egen hand taga sig fram såsom journalist.»

»Må så vara, men aldrig har jag varit utsatt för några större obehag, ehuru jag varit här både under kriget —71 och kommunens dagar. Jag har ströfvat genom Versailles gator sent på natten, då staden genomsvärmades af soldater, och trängde mig fram genom barrikaderna den 23 Mars 1871 till Hôtel de Ville för att vara närvarande vid rådplägningen mellan kommunardernas ledare. Likafullt lefver jag ännu och är oskadd till lif och lem. Jag har aldrig gått beväpnad, ehuru jag under kriget lade mig till med en liten miniatyrpistol. Sinnesnärvaro, kallblodighet och en af okunnighet om faran alstrad oförskräckthet äro bättre än alla vapen.»

»Men hur kan ni försvara den saken, att qvinnor skulle ha större framgång än män just på den banan?»

»Emedan de få tillträde, der detta nekas män. Ministrar äro tillmötesgående mot en qvinna, då de skulle vara förbehållsamme mot män. Och så är det öfverallt, der man har att göra med män, ända ned till gendarmerna. Jag påminner mig just en af mina största triumfer, hvilken jag vann just på grund af mitt kön.

Det var vid den stora debatten i Versailles den 24 Maj. Nästan alla utländska korrespondenter blefvo nekade tillträde, men Thiers, som alltid varit mig synnerligen bevågen, skaffade mig plats bland de fruntimmer, som fått biljetter till sammanträdet, i en griljerad loge, från hvilken jag kunde se och höra allt. Jag satt såsom fastnaglad på min plats från tidigt på morgonen till sent på natten, då debatten slutade och den nya regeringen var tillsatt, utan att göra minsta anteckning, men utan att ett ord undgick mig. Vid midnatt var debatten slut; jag återvände skyndsamt till Paris, sammanträffade med min man, tog ett rum på närmaste hotell vid Gare du Nord och skref ur minnet en redogörelse för den långa debatten. Timme efter timme ilade pennan, så fort den kunde; jag slängde sida efter sida till min man att korrigeras, och några minuter efter kl. sju hade jag artikeln färdig att afsända till London. Följande morgon hade »Daily News» en utförlig redogörelse för hela debatten.»

»Det var en oerhörd ansträngning. Hade den inga menliga följder?»

»Nej visst inte. Större ansträngningar har jag gått igenom, såsom till exempel, då jag bevistade den bal, som gafs för marskalk Mac Mahon af *le Tribunal de Commerce*. »Daily News» önskade få en utförlig beskrifning på damernas toaletter. Jag lemnade tidigt balen för att hinna telegrafera på qvällen, men ett häftigt åskväder hade utbrutit, och någon vagn stod ej att få. Jag måste derför, som jag stod i baldrägt, bege mig af till fots till den långt bort belägna telegrafstationen. Innan jag hunnit halfvägs, tappade jag satinskorna och fortsatte springande i strumpsockarne den återstående vägen. Klädning och kjolar hängde som våta trasor omkring mig och genomblöt, som om jag varit dragen ur sjön, måste jag sitta på telegrafstationen och göra en liflig beskrifning på den lysande balen, på det att »Daily News» dermed skulle kunna roa sina läsare på morgonen. Jag förkylde mig ej. Jag har varit synnerligen lycklig i slika fall.

Under koleraepidemien 1884 gjorde jag, min man ovetande, af fruktan att det skulle kunna oroa honom, en rund kring kolerasjukhusen och blef ej smittad. Jag vill dock ej förneka, att jag kände mig allt annat än lugn, då jag kom in i den första salen, der flere döda ännu lågo.»

»Det var ett käckt tilltag! Det är förvånande hur ni stått ut med allt.»

»I strängt och oaflåtligt arbete ligger en eggelse och en uppehållande kraft. Om jag ej haft det dagliga tvånget, som ständigt följer oss tidningskorrespondenter, skulle jag aldrig kunnat bära min mans död, men det var min räddning.»

»Fortsätter ni allt jemt?»

»Ja, naturligtvis. Det fins ingen så intressant verksamhet. Alltid är det något nytt som inträffar, och man är ständigt på jagt efter nya ämnen och nya storheter. Det var min man, som först upptäckte Gambetta, och genom vår bemedling åstadkoms försoningen mellan Thiers och Gambetta, hvarförutan republiken skulle varit en omöjlighet. Vi upptäckte äfven Albani, och första gången hon stod omnämd i tidningarna, var i en liten beskrifning i *le Temps* och ett par andra tidningar på en soare hos oss.»

»Har ni någon allmän regel eller metod för ert arbetssätt?»

»Observera, reflektera och skrid sedan oförtöfvadt till verket skulle jag vilja kalla mitt valspråk. Det egentliga arbetet sker, innan man sätter sig till skrifbordet. Då man väl fått pennan i handen, sker smältningsprocessen af tankarne. De ordnas och förbindas sins emellan, och så löper pennan så raskt som möjligt. Om den stannade skulle svårigheter uppstå och tankarne börja att stocka sig. Men är uppsatsen väl färdig, så kommer reaktionen. Jag afskyr att läsa igenom hvad jag skrifvit, men det är nödvändigt för att mildra vissa uttryck och retuchera det hela.»

»Ni borde ha en handsekreterare.»

»Ja, men kan man skämta och skratta med honom såsom med sin penna och en inbillad allmänhet?»

»Ni tänker alltid på allmänheten?»

»Ja, alltid.»

»Men hur kan ni känna allmänhetens smak i England, ni, som ständigt vistas i Paris?»

»Jag passar alltid på tillfälle att studera mina landsnän, och detta kan man öfverallt. Då jag är i England, ser jag så mycket som möjligt af lifvet der. Ni minnes Petri syn? Ingenting är rent eller orent för mig.»

»Har ni alltid varit af samma mening?»

»Nej, för ingen del. Jag är inte vidskeplig i allmänhet, men ibland tycker jag mig se ödets finger i vissa obetydliga tilldragelser. Det föll mig en gång in att spela på lotteri, och jag vann ett par glasögon med guldbågar. Detta tog jag såsom en fingervisning att studera lifvet närmare, och så fördes mina tankar på Petri syn. Dessa glasögon gjorde emellertid min lycka. En annan gång hade jag en lika påtaglig varning att icke låta stolthet och sjelfkärlek förblinda mitt omdöme, utan betrakta förödmjukelser såsom helsosamma och nyttiga.»

»Hvilket är i er tanke bästa sättet att uppnå och bibehålla journalistisk öfverlägsenhet?»

»Att framför allt vara sann, ej oroa sig för morgondagen, ej låta tillfälliga obehag och motigheter nedslå modet, utan ge alla sina krafter åt den sak man har för händer och söka göra sitt bästa såsom stode man inför evighetens domslut. Sedan kan man såsom fatalisten lägga händerna i kors och lugnt afvakta utgången.

Sen till, ärade läsarinnor, att Idun finnes hos alla edra bekanta!

En minnesblomma från fransk mark.

(Blad ur min dagbok).

Det var en varm aprildag vid femtiden på eftermiddagen, då jag tillryggalagt den ungefär 30 minuter långa vägen mellan Rouen och pilgrimskapellet Bon-secour. Uppför, ständigt uppför gick stigen, solhettan plågade mig, det var derför med ett obeskrifligt behag jag kände några friska vindar kringflägta mig der uppe på kullen. Inkommen i kapellet måste jag stå stilla en stund för att vänja ögonen vid dunklet derinne. Endast sparsamt inströmmade ljuset genom de färgade fönstren och det i blått och guld målade taket ökade den skymning, som var rådande. Väggarne voro sammansatta af små marmorskifvor med inskriptioner. Jag betraktade dem närmare, först en, så en annan och vidare hela väggen uppför. Här mötte jag då åter en af de der vackra idéerna man här och der finner bland den katolska lärans bekännare och hvilka hvar för sig likna en liten rännil af lefvande vatten bland stelnade isblock.

Läran kan förvrängas och stöpas i former, men menniskotanken binder sig aldrig, endast skenbart herskar dogmen öfver tankens representanter; ett uppmärksamt öga upptäcker snart nog ställen, der hjertat och känslan brutit den hårda isskorpan för att bana sig väg fram till ljuset.

Tusentals menniskor kommo hvarje år till denna lilla helgedom för att bedja. Deras lära sade ju, att det var ett af de ställen på jorden, der den Allsmäktige mera omedelbart nalkades dem och som ett bevis härpå kallades kapellet Bon-secour.

När nu pilgrimens bön blifvit uppfyld, framburos hans tacksägelser till templet, inristade i marmor, och der stodo de sedan till en uppmuntran för alla andra bröder och systrar, hvilka likt en alltid hungrande tiggarskara trängdes kring den Barmherrtiges tron.

Dock, det låg äfven en annan tanke häri; man hade användt dessa marmorskifvor till bildandet af kyrkans murar, och jag tror ej att något mera passande ämne till uppförandet af ett tempel torde finnas än uttrycket af öfverfulla hjertans tacksamhet!

Jag hade stått försjunken i tankar och uraktlåtit att deltaga i den allmänna bönen, hvilket alltid varit min vana vid inträdet i en katolsk kyrka, dels till följd af en inre böjelse, dels också för respekterandet af det folks seder, hvars land jag gästade.

Den eviga kärlekens eld brann lugn och stilla öfver det stora midtelaltaret, ett skärt sken kastades öfver madonnabilden genom lampans röda glas och en rökelsesky hvilade lik en lätt slöja öfver det hela. Jag gick fram till den öfriga knäböjande skaran och lät mina egna tysta böner förenas med de andras . . .

En stund hade förgått, då jag stördes genom ljudet af några osammanhängande ord, som hviskades tätt bredvid mig. Jag upplyfte hufvudet och såg vid min sida en qvinlig varelse, från hvilken orden tycktes komma. Den slitna, tarfliga drägt hon bar utvisade fattigdom, håret, som låg slätkammadt under den hvita linnemössan, häntydde genom sin silfverglans på en högre ålder och hvad ansigtet beträffar talade alla dess veck och fåror om lidande, som härjat skönhet, härjat ungdom, som brutit kraft och som gäckat förhoppningar. Men striden inom det stackars menniskohjertat tycktes utkämpad nu, jag tyckte mig kunna se det, ty den Allvises segertecken hade till sist blifvit stämp-

ladt deröfver, det talade om undergifvenhet och tålamod.

Dock, hvad som ännu mycket mer rörde mig vid åsynen af denna gamla qvinna, var den djupa innerlighet med hvilken bönens ord gingo öfver hennes läppar. Hela själens glöd låg uttryckt i det öga, hvilket hon fästat på madonnans bild, händerna hade konvulsiviskt omfattat alla kulorna på radbandet, som hon tryckt till sitt hjerta, liksom ville hon förena alla dessa böner till *en enda* att dermed tolka sina känslor.

Hvem gälde det månne?

Denna fråga upptog de närmaste minuterna mina tankar, under det jag tyst smugit mig från hennes sida, men snart var allt annat glömdt för den njutning stunden gaf, ett intressant arbete förelåg mig, jag skulle ju bese den lilla helgedomen i sin helhet.

Sent omsider begaf jag mig ut i dagsljuset igen; på branten af kullen låg kyrkogården och dit styrde jag mina steg. Utsigten härifrån var utomordentlig.

Djupt nere i den ofantliga dalen låg till höger staden Rouen med alla sina kyrkor och palatser. Jernbantågen rusade frustande fram och tillbaka samt korsade staden i flere rigtningar, men några menniskor kunde ej urskiljas. Till venster slingrade sig Seinen likt ett bredt blått band kring kullens fot. Der gingo båtar på väg till och från den stora verldsstaden Paris.

Lugn och tystnad rådde omkring mig på kyrkogården, men der nere i dalen var det idel lif och rörelse. På kyrkogårdens midt reste sig ett ofantligt kors med en skulpterad Kristusfigur; dess armar voro utsträckta och hufvudet hvilade mot venstra skuldran. Jag blickade upp i hans ansigte och märkte, att hans ögon rigtades ned i djupet, liksom hade han velat följa menniskorna i deras äflan der nere.

Några ord uttalades bakom mig, denna gång tydliga nog att kunna urskiljas.

»C'était là qu'il était allé, mon fils, mon pauvre enfant»! Jag vände mig om och igenkände samma qvinna jag sett inne i kapellet. Hon stod nu vänd mot det dimmiga fjerran, som gömde Paris.

Plötsligt såg jag henne sjunka tillsammans, under det några väldiga snyftningar skakade hennes kropp.

Jag kunde ej motstå begäret att nalkas henne.

»Ni lider, är det ej något som jag kan göra för Er?»

Den gamla såg upp, borttorkade tårarne och smålog.

»Nej tack, ingen kan hjelpa mig utom den heliga Modren och att hon hört mina böner derom är jag fullkomligt viss. Se, det är ej misstro, som kommer mina ögon att flöda öfver, det är stundom så, ser Ni, att jag känner det för trångt härinne och då måste det ut, om ej bröstet skall sprängas.»

Jag hade satt mig på gräskullen bredvid henne.

»Bor Ni här i Rouen?» frågade jag slutligen utan att egentligen veta hvad jag skulle säga.

»Nej, min stuga ligger något utanför staden, men jag går hvarje dag dit för att arbeta.»

»Ni är då mycket fattig?»

»Å nej, gamla Celeste tjenar nog för att uppehålla lifvet och mera begär hon inte. När sedan arbetet är slut går jag hit upp för att bedja, det har jag gjort alltsedan barnet mitt dog och det är nu många år sedan.»

Jag ville ej utleta hvad jag förstod vara hennes hjertehemlighet, men efter en stund fortfor hon:

»Henri, ser Ni, var mitt enda barn och till min olycka dog Jean, min man, kort efter gossens födelse. Jag blef då ensam att uppfostra barnet. 'Du måste göra honom till en hederlig karl, Celeste', var det sista Jean sa' här i lifvet och det har ofta kommit för mig de här åren. Dock, mitt samvete är rent, jag har gjort hvad jag kunnat, det kan jag svära på inför alla helgon!»

(Forts.)

Teater och musik.

Kungl. operan.

Såsom vi i förra numret nämde, började k. operan sin verksamhet för det nya speláret under synnerligen lofvande omständigheter. Och under den nu förflutna första veckan hafva ej mindre än trenne ståtliga repriser gått af stapeln samt hvarje föreställningsafton med ljudeligt bifall helsats af en fullsatt salong. Detta bifall har ock i allo varit väl förtjent.

I den första reprisen, Webers härliga opera »Oberon», tages priset naturligtvis af *fru Östberg*, hvilken i Rezias parti har en af sina förnämsta roller. Den högt begåfvade sångerskan utförde bl. a. den storslagna oceanarian i andra akten på ett sätt, som beträffande konstnärlig smak, dramatiskt lif och tonernas välljud svårligen torde kunna öfverträffas. Hela rollens utförande står för öfrigt såväl i vokalt som dramatiskt hänseende som en af de mest helgjutna, vår k. opera har att uppvisa. *Fru Edling* hör till dessa sångerskor, som man aldrig ledsnar höra och se. Hennes utförande af Fatimas roll förtjenar ock allt beröm. I Huons roll uppträder för första gången *hr Lundmark* och ej utan framgång. Rösten klingar bäst i de mera lyriska delarne af partiet. De mera fordrande ställena komma deremot ej till sin fulla rätt, t. ex. i första aktens stora aria, hvilken här ej blir af tillbörlig verkan. Hr L:s utförande af Huons parti är dock på det hela taget vårdadt och utvisar ett bestämdt framsteg, innebärande goda löften för framtiden. Titelrollen utföres af *hr Strandberg*, hvars välklingande, om ock något svaga röst passar synnerligen väl för detta parti. *Hrr Janson* och *Ohlsson* äro äfven förträffligt på sin plats, den förre som eunuckförmannen och den senare som Huons väpnare.

Den andra reprisen för säsongen har utgjorts af Boitos opera »Mefistofeles». Alltid gerna hörd, utöfvade den, då den nu i fredags första gången gafs, särskild dragningskraft på grund af den nya rollbesättningen. De båda manliga hufvudrollerna innehades nämligen, den ena, Mefistofeles, af en debutant å denna scen, *hr Fahlström*, och den andra, Faust, af den från föregående gästspel härstädes kände, danske tenorsångaren *hr Brun*. Derjemte hade man nöjet i Margaretas roll återhöra *fröken Ek*, hvilken som bekant här har ett af sina bästa partier. Hvad först titelrollens innehafvare, *hr Fahlström*, beträffar, så måste, om man bortser derifrån, att hans röst i det lägre registret ej alltid räckte till, hans debut å denna scen anses som särdeles lyckad. Det är den bästa Mefistotyp vi sett sedan hr Algot Langes dagar. Hr F. har god scenvana — han lär förut hafva uppträdt i Kristiania och några landsortsstäder — präktig figur, tydlig frasering, hvarjemte hans sång utmärkte sig för god tonbildning och i allmänhet ett vårdadt föredrag. Hr F. synes kunna varda mycket användbar. Hos *hr Brun* fäste man sig i synnerhet vid två saker, hans ovanligt goda svenska uttal och hans synnerligen vårdade spel, hvilket kulminerade i det förträffliga återgifvandet af sista akten, den döende Faust. Röstmedlen äro goda, sångföredraget vårdadt och samvetsgrant, men stämman är ej alltid sympatisk. Måhända lämpar sig denna roll ej heller så alldeles väl för hr Bruns naturel. Utförandet af den samma kan dock betecknas som godt. *Fröken Ek* var utmärkt som Margareta. Den alltigenom, hvad såväl sång som spel beträffar, helgjutna prestationen, som hvars glanspunkt fängelsescenen framstod, framkallade det lifligaste och mest berättigade bifall. *Fröken Klemming* var likaledes en förträfflig Helena och sekunderades godt af en *fröken Petersson* som Pantalis.

Körerna i båda operorna gå förträffligt under *kormästare Edgrens* skickliga ledning; att orkestern under *direktören-hofkapellmästaren Nordqvists* egen taktpinne helt enkelt gör sin sak utmärkt, behöfver knapt nämnas. Dekorationerna äro desamma som förut, och scenförändringarne gå snabbt och säkert.

De båda nya promenadfoyererna användas flitigt af publiken, och särskildt tyckes den qvinliga delen af den samma finna stort behag i dem. Detta är ej heller underligt. I stället för att som förut vara dömda att i tre, fyra timmars tid sitta stilla inne i den heta salongen, kunna damerna nu i foyererna få både rörelse och frisk luft, äfvensom andra förfriskningar.

Den tredje reprisen å lyriska scenen är Wagners opera »Tannhäuser», hvilken gafs sistlidne onsdag med hr Brun i titelrollen. Ett närmare omnämnande af denna repris kunna vi emellertid ej lemna förr än i nästa nummer.

K. dramatiska teatern.

Å denna teater, hvars artister för det nu ingångna nya speláret arbeta på egen risk och för egen räkning, tog verksamheten sistlidne tisdag sin början med uppförandet af »Tartuffe» och »I telefon». I den förstnämda ypperliga och välkända komedien firade *hr Hillberg* en sannskyldig triumf i titelrollen, hvars många olika skiftningar förträffligt pointerades och kommo till fullaste rätt. *Hr Bæckström*, hvilken efter hr Lagerqvist, som med förra speláret slut afgått från teatern, öfvertagit Orgons roll, hade här goda tillfällen att lägga i dagen sin framstående talang. Äfven öfriga medspelande skötte sina roller väl och med god urskilning.

Till efterpjes gafs som sagdt den för tidigt bortgångna fru Benediktssons omtyckta bagatell »I telefon», der *fru Hartman* med vanlig talang och vanlig framgång utförde Siris roll. Att bifall och blommor ej uteblefvo faller af sig sjelft.

Hvad personalen vid denna teater beträffar, hafva som bekant utom hr Lagerqvist fruarna Hvasser och Kinmanson med förra årets slut afgått. I stället har teatern återfått en af sina förra stödjepelare *hr Fredrikson*, hvilken från och med denna termin intager den dubbla posten af ledande direktör och skådespelare. Också äro vi förvissade om, att han i denna dubbla egenskap skall göra den dramatiska konsten ovärderliga tjenster, till båtnad såväl för det sällskap, hvars direktör han är, som ock för den teaterälskande allmänheten.

Äfven vid denna teater har säsongen börjat under gynsamma omständigheter. Salongen var nämligen vid första föreställningen fullsatt och belåtenheten allmän.

F. Hbg.

Visdomsord.

Om hjertat löper af med förståndet, har det vanligen ej mycket att taga med sig.

* * *

Gör aldrig den oförståndige till föremål för ringaktande hånlöje; den lektionen kommer lifvet förr eller senare att gifva dig sjelf.

* * *

Det är väl, att vi ej kunna betrakta oss sjelfva med andras ögon; under den blicken skulle vår sjelfförnöjdhet försvinna.

* * *

Det är med goda infall som med skjortknappar: de fattas oftast, när de bäst behöfvas.

En bröllopsafton.

Skiss af *Octavio Beer*.

Det rådde stor oordning i doktor Allan Hahnes skrifrum. Smärre kappsäckar stodo halfpackade omkring på golfvet, byrålådor voro utdragna, och deras innehåll var strödt rundt omkring på bord och stolar, hvad som ännu ej hamnat i kappsäckarne.

Doktorn sjelf gick nervöst upp och ned och stökade med ett och annat, synbarligen utan någon bestämd plan, ty ena stunden kastade han ned några effekter i en kappsäck för att den andra åter rifva upp allt sammans. Han såg både tankspridd och misslynt ut, och ingen skulle egentligen kunna tro, att det i dag var hans bröllopsdag, att han om några timmar skulle stå brudgum. Nervositeten kunde ju förklaras, men de der rynkorna i pannan och den der mulna, nästan stränga blicken passade icke särdeles väl till situationen.

En annan anmärkning — hvarför detta stök i sista stund? Det plägar ju vara vanligt, att de nygiftas våning står redo och klar att mottaga dem, åtminstone dagarne eller dagen före vigseln. Och här funnos ännu så många småsaker att ordna eller lägga ned. — Var det må hända derför, att läkarens stränga praktik tagit honom för mycket i anspråk, för att han skulle hunnit med allt förut, eller var det ungkarlens inbitna, sorglösa vana att skjuta upp till sista stund?

Nå, nå — det var ju mest småsaker, som funnos qvar! Den *stora* inredningen var nog i behörig ordning.

Ja, han skulle gifta sig, och det återstod honom icke lång tid att göra upp räkningen med sitt forna ungkarlslif, innan han för alltid skulle säga det farväl med alla dess minnen. Det ligger ju alltid någonting sällsamt spännande i dylika ögonblick, då man står på gränsen mellan ett förgånget och ett nytt skede i lifvet, och en vigsel är ingen hvardagshändelse, som man går till mötes utan allvarliga känslor, men vanligen uppslukar kärleken alla andra funderingar, sällheten, som väntar bortom den högtidliga ceremonien, hägrar ständigt i strålande glans, och så är allt annat ett kaos, som man icke längre märker.

Men här tycktes förhållandet vara något annorlunda; här var tydligen allvaret det öfvervägande i sinnesstämningen.

Efter en stund öfvergaf han det fruktlösa försöket att få ordning med packningen och gick till chiffonieren, hvars alla små fack och lådor han började undersöka. Hvilken mängd af småsaker han radade fram på klaffen! Här ett batteri af små flaskor, innehållande droppar, gifter eller parfymer, der en hög granna kottiljongsmärken, troféer från segrar i balsalongen, en mängd anteckningsböcker, några nipper af olika slag m. m. — och så dessa omsorgsfullt bundtade brefpackor, hvilka helt säkert hade både ett och annat intressant att förmäla om det förflutna.

Allt sådant der måste offras åt förgängelsen. En autodafè redes i ordning i kakelugnen, och snart hafva lågorna förvandlat dem till en hög af lätta sotlager, som föras med af draget upp genom skorstenen, ut i rymden, der de slutligen försvinna. Och så äro de synliga spåren igensopade, utplånade, och endast minnet jagar då och då åter fram någon gengångare från den tid, som var och aldrig mer skall återkomma.

Det såg emellertid ut, som om Hahne icke så litet tvekade inför denna nödvändighet. Särskildt fans der en liten brefpacke, som mer än alla andra tycktes fängsla hans uppmärksamhet. Han vände den flere gånger i handen, och blicken fixerade den med ett vemodigt, sorgset uttryck.

Han vände eldstaden ryggen och slog sig ned i en emmastol vid divansbordet. Taklampan med sin ljusröda flusskupa gaf honom ljus nog att kunna läsa, och troligen hade han heller icke velat förderfva dess stämningsfulla belysning med något annat. Det passade visst bra till lektyren.

Det var helt vanliga små bref, på helt vanligt brefpapper, men uppe i hvarje vensterhörn på första sidan sågs en pressad blomma fastsatt, konvaljer, blåklint, förgät-mig-ej, gullvifva, prestkrage, violer . . . ett helt litet herbarium.

Och fast än vissnade alla, talade de nog sitt varma språk ändå, ty Hahne sågs gång på gång pressa ögonlocken igen öfver en tår, som rebelliskt ville tränga sig fram.

Så ringde det på tamburdörren, och strax efter trädde en ung, frackklädd man in i rummet. Det var literatören Kurt Sinding, en af Hahnes bästa vänner, och tydligen också en af marskalkarne, som kom att hemta honom.

»Hvad nu! Så här ser ut!» voro hans första uttryck, under det Hahne sköt brefpacken åt sidan, utan att hinna dölja den tillräckligt.

»Jaså, du är här redan!» svarade Hahne, utan att resa sig, men såg på sitt ur.

»Jag tänkte hjelpa dig, om det fans något... allra sista,» svarade Sinding med ett muntert leende, »innan du är för evigt förlorad... Och, min själ, tror jag inte du kunde behöfva mig, så som här ser ut!» Och han såg sig litet förvånad omkring.

»Kanske har du mera rätt, än du anar,» svarade Hahne och steg upp. »Klockan är fem. Således hafva vi ett par timmar på oss ännu och kunna språka en smula. Jag har verkligen något att förtro dig.»

Han bad tjenstflickan taga in en flaska portvin, och de båda vännerna sutto snart i hvar sin emma vid divanbordet, såsom förr i begrepp att utbyta meningar och erfarenheter under kamratlikt samtal, medan röken från cigarrerna i lätta hvirflar steg upp mot taket.

Sinding, en glad, hjertegod menniska, som hyste mycket varma känslor för sin vän Hahne och trodde sig ega hela hans förtroende, skulle med häpnad erfara, att Hamlets ord: »Det fins mycket mellan himmel och jord» etc. hade sin användning äfven på vännens förhållanden.

»Mins du Endis?» frågade Hahne efter en pinsam paus, som uppstod efter hans något tragiska inledning.

»Endis! . . . Menar du Endis Larsson der hemma?» svarade Sinding åter.

»Ja — du mins — som du var så svartsjuk på mig för, medan vi voro skolpojkar.»

»Och som du svärmade för ännu medan du låg i Upsala, ja! Nå än se'n?»

»Mins du, hur älsklig den flickan var, mins du, hvilken karaktär hon alltid lade i dagen, och hur intelligent hon var, hur själfull . . . och så musikalisk! . . .» Hahne reste sig i stolen, och ögonen fingo den der glansen, som då man lifligt hänföres af ett ämne.

»Men, Allan, hvarför talar du om det der i dag?» . . .

»Derför . . . att jag just i dag mer än någonsin älskar Endis!» sade han bestämdt och högt, reste sig och började gå fram och åter på golfvet.

»Älskar henne?» . . . Sinding såg på honom som på ett fenomen, eller som om vissa tvifvel uppstigit angående vännens normala tillstånd. »Men det är ju många år sedan nu!»

»Åh, icke så många, du! . . .» Och nu gick Hahne till baka till sin förra plats, slog i af vinet åt båda och satte sig igen. »Jag sade dig, att jag hade ett förtroende att gifva dig. Nåväl, jag har aldrig ett ögonblick upphört att älska Endis, fast det ibland af omständigheterna har synts så, och jag till och med trott så sjelf.»

»Men sedan du blef förlofvad med fröken Behring . . . det är ju ett år sedan? . . .»

»Ja, sedan dess har jag verkligen invaggat mig i den föreställningen, att allt det gamla var glömdt, och att jag var fri från alla andra band än dem, som bundo mig vid min blifvande hustru . . . ända tills i dag för en stund sedan, då jag fann, att allt samman endast var sjelfbedrägeri. Se här . . .» och han sköt brefpacken åt vännen, »hvad som med ens ref upp alla de halfläkta såren och kom mig att gråta af upprörda känslor . . .»

»Bref — från henne . . . från Endis?» frågade vännen, utan att vidröra brefven, men han lade märke till de pressade blommorna. »Och du brände icke upp dem, då du förlofvade dig?»

»Nej,» svarade Allan och sänkte blicken mot golfvet, »jag gjorde icke det . . . jag hade icke mod dertill. Men jag läste dem aldrig åter . . . förr än nu nyss, innan jag skulle offra dem åt lågorna. Men säg mig — är det icke också grymt, att helt kallsinnigt offra så många älskliga bevis på en qvinnas oskyldiga, sanna kärlek åt förintelsen, är det icke ett hån mot henne och allt det goda och ädla, som hon skänkt! Åh, vet du hvad, jag tyckte, att de alla sågo på mig med hennes ögon, ännu allt jemt så milda, men fylda af tårar, smärtans och anklagelsens tårar, och jag kände mig nästan som en brottsling!»

Han såg så upprörd ut, att Sinding beklagade honom i sitt inre.

(Forts.)

Bostaden.

Mot fukten i dubbla fönster. I vårt hem har på 15 år ingen fukt emellan de dubbla fönstren förekommit. Vi taga alltid vanliga tegelstenar, knacka sönder dem till nöts eller valnöts storlek, som man behagar, torka dem (i ugn, kakelugnsnisch e. d.) och lägga i hvarje fönster under bomullsvadden 5—6 dylika. — Man kan, om man vill, använda samma stenar år efter år.

Hos en Friherrinna K. v. P., född von Ungern-Sternberg, en gammal fru, brukade små vackra glas, fylda med svafvelsyra, så att bottnen af glaset täcktes, nedsättas i bomullen innanför hvarje ruta d. v. s. två i hvarje fönster. Klarare rutor kunde man knapt få se. *Ebba.*

Matlagning.

Kroppkakor. Fastän icke husmoder på »kroppkaklandet» (Öland) utan blott lärarinna derstädes, tror jag mig dock kunna redogöra för tillagningen af kroppkakor, denna öländingens älsklingsrätt. Man tager, »som man hafva kan», så äfven här. I förmögnare bondehus lagas kroppkakorna som följer: man skalar och rifver rå potates; genom durchslag får vattnet afrinna från den rifna massan; i massan blandas hvetemjöl till en smidig deg, hvaraf formas kroppkakor så stora som ett litet tefat. Emellertid har man tillhands gåsfläsk och lök, skurna i tärningar och beströdda med stark- eller kryddpeppar att lägga uti den förut formade kroppkakan. Kroppkakorna nedläggas i kokande vatten och få koka en timma.

I s. k. »bättre» hus på Öland lagas kroppkakor sålunda: i några matskedar mjölk vispas 3 à 4 ägg, hvarefter den slås till kokt rifven potates; sedan inknådas mjöl i massan tills den blir en lagom hård deg; på bordet »ältas» massan och formas till plättar af en tums tjocklek; på hvarje plätt lägges bräckt fläsk och lök, beströdt med stark eller kryddpeppar. Derefter formas de till kroppkakor och nedläggas i kokande vatten. Kokta om 15 min. Ätas med smält smör. *Emelie.*

Efterrätter.

Fruktpaj. I en form af eldfast lera nedsättes ett dricksglas med *botten* upp. Häromkring nedläggas hvarftals med socker friska bär såsom: körsbär, hallon, jordgubbar, röda vinbär, äpplen i skifvor, plommon m. m. — ju flera sorter dess bättre, men endast en sort duger ock. En smördeg tillredes och utkaflas trenne gånger åt hvarje håll.

Till 3 ℔ deg behöfs blott ¾ ℔ smör till denna paj.

Formens kanter fuktas med vatten och klädas med smala remsor af degen. Resten utkaflas och lägges öfver formen; med en knif göres 3 skåror på midten. Tål 20 minnter eller ½ timma i varm ugn. I glaset samlas saften från bären, hvilken kan efter smak serveras till hvarje portion paj. *Cili.*

Arracks pudding. Ett qvarter grädde, 3 lod socker och en liten bit vanilj uppkokas tillsammans; sedan afiyftes det från elden och 3 mindre äggulor ivispas, påsättes åter öfver elden att uppkoka under flitig vispning. — Nu upplöser man ½ lod gelatin, som tillsättes det kokta, sedan det är något afsvalnadt. — Arrack ihälles efter smak. (Punsch eller konjak i nödfall). Sedan slår man blandningen i en form och ställer den på ett svalt ställe att den stelnar. — När den skall serveras, doppas formen hastigt i hett vatten och upphvälfves på ett fat. Serveras med saftsås. Lagom efterrätt för 5 à 6 personer. *Mina.*

Fruktpudding. Saftiga äplen skäras i fyra delar och kokas till kompott med vin, socker och vatten. Få kallna. En smord form beklädes med tunna hvetebrödssmörgåsar. Härpå lägges kompotten, hvilken åter täckes af ett hvarf tunna smörgåsar med smöret upp. 5 ägg och 1 kvarter grädde vispas med 5 stötta bittermandlar och 1 sked socker samt hälles öfver brödet, hvarefter puddingen gräddas omkring 1 timma i temligen varm ugn. Ätes kall med vaniljsås, eller varm, fuktad med punsch. *Cili.*

Smörgåspudding. Bred smör på skorpor eller hvetebröd och lägg dem i mjölk att blötna; lägg dem sedan hvarftals i en smord form. Vispa 2 ägg och ett glas cognac i mjölken och häll öfver brödet. Gräddas i ugn. Ätes med sylt.

Chocolad-efterrätt. Ett halft stop mjölk, en half kaka chocolad, en half kopp majsmjöl, socker efter smak kokas upp. Hälles sedan på ett fat att kallna; stjelpes upp och ätes med vaniljsås.

Pudding. 1 qvarter mjölk, 15 ort smör och 15 ort mjöl kokas till gröt; då det kallnat, iröras 5 äggulor och 15 ort socker; hvitorna vispas till hårdt skum och iröras sist. Sedan lägges allt i en smord form, hvilken med lock på kokas i en gryta med vatten i 2 timmar. Ätes med sylt.

Kaka till efterrätt. ½ ℔ smör arbetas väl, 2 äggulor, 18 ort mandel, 72 ort mjöl arbetas väl tillsammans. Formen smörjes med smör och mjöl. Sedan strykes hälften af degen i bottnen och kring kanterna, derefter ilägges äppelmos och sylter och sist utkaflas den andra delen af degen ofvanpå. Gräddas i ugn, tills den blir ljusgul.

Korint-kaka. 3 hela ägg röras tillsammans med ½ ℔ socker, sedan iröres ½ ℔ smör, ½ ℔ corinter samt en tesked pulveriserad soda, som bör vara upplöst i en kopp ljum mjölk, samt 1 ℔ mjöl. Massan lägges i en form.

Ägg-gröt. 4 ägg-gulor, ett par skedar mjöl, 1 qvarter mjölk, litet socker och salt vispas tillsammans; 1½ stop mjölk sättes på elden och när den börjar koka, iröres smeten, hvarefter det hela kokas väl. När den är färdig, iröres hastigt ägghvitorna, som förut äro uppvispade till hårdt skum; några droppar cedro tillsättas. Gröten ätes kall med saftsås.

Bakning.

Godt och kraftigt bröd. Låt en kanna skummad mjölk koka upp och vispa deri godt skrädmjöl (skrädt hafremjöl) till en lagom simmig välling. Salta den och låt den svalna litet. Tag sammalet rågmjöl och knåda i vällingen till en stadig deg och arbeta in god jäst som vanligt. När degen jäst upp, omvrides den med fint hvetemjöl och kryddas med sirup och pomeransskal. Får jäsa upp igen och bakas ut med hvetemjöl till långa eller runda limpor, som ställas på plåtar att jäsa litet. Gräddas helst i god fyrugn. Till smörgås är detta bröd särdeles godt och omtyckt. *Hanna.*

Ronneby-pepparkakor. Härtill användes ett half stop kall sirup, hvari röres litet hvetemjöl; derpå tillsättes 1½ ℔ kallt smör, 4 hela ägg, (ett åt gången), 3 lod okalsinerad pottaska, upplöst i litet varmt vatten, ¾ ℔ socker och sist 5 ℔ hvetemjöl — allt i ofvannämnda ordning och under flitig omrörning utan uppehåll. Degen utkaflas till lagom tjocklek och uttages med formar. Kakorna sättas sedan på plåtar och bakas vid lagom värme. *Lotten.*

Upsala högar. 50 ort smör, 40 ort fint socker, 5 ägg, 85 ort mjöl blandadt med 2 teskedar hjorthornssalt. Smöret röres, tills det blifver hvitt. Äggen och sockret inblandas. Mjölet tillsättes; smeten bör vara tjock; sedan tages med en tesked små kulor och rullas i groft stött toppsocker. Gräddas i ej för svag ugn. *Britta.*

Tvätten.

Att tvätta äkta spetsar. Spetsarne lindas kring en butelj, hvilken fylles till hälften med vatten. I en kastrull vispas stark tvål- eller såplödder. Häri sättes buteljen att koka, tills spetsarne se rena ut; sedan sköljas de i vatten och strykas, medan de ännu äro halftorra, mellan papper. Då de kokas, bör naturligtvis vattnet stå öfver spetsarne. *H.*

Gardintvätt. Gardinerna sammanläggas, tills de ej bli större än att de kunna ligga i en kittel. De läggas först i ljumt vatten ett par timmar, hvarefter de upptagas, läggas på ett bord, då man försigtigt öppnar och stryker såpa mellan 2 à 3 lag. De nedläggas derpå i kitteln, som sättes öfver elden med så mycket kallt vatten, att det går öfver gardinerna. Då de kokat i 10 minuter, aflyftas de; den smutsiga luten afkramas, såpa ingnides på nytt, kallt vatten slås öfver och kokas i 10 minuter. Om de äro mycket smutsiga, kan det förnyas för tredje gången; i vanliga fall är det nog med 2. Derefter sköljas de i flera vatten. När de behandlas på detta sätt, behöfva de ej sammantråcklas. *Tante Sofie.*

Drycker.

Maglikör. Till en kanna hvitt vin och 4 ℔ socker tages 13 ort kanel, 6 ort ingefära, 6 ort nejlikor, 3 ort muskotnötter och 3 ort kardemumma, hvilka kryddor äro väl stötta och blandade. Sedan drycken stått ett dygn på varmt ställe att draga, filtreras den och tappas på buteljer, hvilka hartsas. En matsked af denna likör värmer och ger god aptit. *A—elé.*

Saft af äpplen. Förra sommaren, då vi fingo mycket äpplen och litet vinbär gjorde jag ett försök att få klar och god saft af äpplen i stället för bär. Jag tog stora friska äpplen med stark och god syra; skar dem i tunna klyftor, rensade bort stjelkar och blommor men lät kärnhusen vara qvar; lade dem i en stor kruka och slog försigtigt kokande vatten på, så det stod jemt öfver äpplena; täckte öfver krukan och lät dem stå till nästa dag, då jag kokade upp och slog på samma vatten igen och fortfor härmed, tills syran var dragen ur äpplena, då det fick sjelfrinna genom en gles linneduk. Sedan tog jag ett ℔ socker 3 qvarter saft, lät den koka en half timme och skummade den väl. Denna saft är ej fullt så stark som bärsaft, men den har en mycket god smak och har hållit sig väl utan att jäsa. Vid all saftkokning är det mycket bra att tillsluta buteljerna med hårdt sammanrullad bomull, i stället för den vanliga korkningen och hartsningen. Saften hvarken möglar eller jäser och behåller sin fina smak som nykokt. *Hanna.*

Toaletten.

Vill man bevara en fin, ungdomlig hy, böra alla skarpa och konstlade medel undvikas. Skönhetsvatten o. dyl. verka blott tillfälligt förskönande och efterlemna snart en grådaskig hy med förslappade muskler och tidigt kommande veck och rynkor. Vid ansigtets tvättning bör följande iakttagas:

Hvarje morgon före beröringen med vatten aftorkas ansigtet lätt med en *mjuk* linneduk, emedan det dam, som under natten alltid faller och fäster sig i huden, genom vattnet inpressas i och tilltäpper de fina hudporerna. Der efter sker öfversköljning med kallt, friskt vatten och torkning (ej hårdt) med ren handduk. Tvål användes någon gång, men först sedan huden blifvit väl genomvåt af rent vatten. Tvålloddret afsköljes noggrant. *E.*

Huskurer.

Att intaga ricinolja. Denna kan lättast intagas, om man vispar den till intagning bestämda qvantiteten tillsammans med ett glas godt, bornerande öl. Det härvid uppkommande skummet innehåller hela oljeqvantiteten. På detta sätt intagen ricinolja besvärar icke magen och förorsakar ytterst sällan uppkastning.

Läkareråd.

Dag. Behandlingen af *förstoppning* rättar sig till stor del efter orsaken till den samma. I allmänhet lemnar massage (helst i förening med gymnastisk behandling) af kompetent person det bästa resultatet. Dernäst är af läkare anordnad brunnskur af stor betydelse, men valet af vatten är här olika allt efter det individuella fallet. Så t. ex. kan ett mildt jernvatten, som eljes i regeln gör magen hård, medföra god verkan. Äfven dieten är naturligtvis af stor vigt: lättsmält föda, äfven om magens tillstånd i öfrigt är godt. I många fall kan ombyte af vistelseort vara det bästa medlet. De rent medikamentösa hjelpmedlen hafva gemenligen blott tillfällig verkan. Bäst äro i detta afseende preparat af rabarberrot (radix Rhei) eller denna sjelf.

Carline. Förekommes genom begagnande af handskar. I öfrigt intet att göra.

B. S. 1). Belägg de af utslaget angripna ställena med följande salva: *salicylsyra* 1 del, *zinkoxid* och *stärkelse,* hvardera 10 delar, *vaselin* 20 delar. Strykes på flere gånger dagligen. Utslaget kommer dess utom att förbättras allt efter som barnets tillstånd i öfrigt blir bättre. 2). Hvad er sjelf beträffar, så synas de symptom, öfver hvilka ni klagar, vara beroende på blodbrist (och möjligen nervsvaghet). Använd de medel, som tillrådts Sigrid i N:o 7.

Hallåh. Det kan möjligen bero på den orsak, ni antar, ehuru det knappast är sannolikt. Äro ej edra tänder belagda med vinsten? Om så är, måste denna af läkare aflägsnas. Sköt i öfrigt munnen väl, och använd tills vidare som munvatten *Gargarisma adstringens.*

Sofi 29. Tag en gång dagligen ett 32° varmt bad med tillsats af 1 skålpund *soda* till hvarje bad. Lindrig torkning efter badet. Fukta vid stark kläda utslaget med *blyvatten.* Förbättras ej häraf utslaget, så bör ni vända er till läkare, helst specialist.

Viran. 1). Ytterst svårbotadt. Försök emellertid den behandling, som tillrådts Lisa 21 år i N:o 7. 2). Medel härför finnes angifvet i svar till X. Y. 2 i N:o 11. 3). Fordras undersökning af läkare, helst öronläkare.

Grace. Hänvisas till svaren till Frägvis 3) i N:o 5 ocb till C. v. R-h-n i N:o 15. Huru »andra hudåkommor» än de i dessa svar omtalade behandlas, beror naturligtvis på, af hvad slag de äro. Några universalmedel ges nämligen ej.

Gracilia. Det nämnda medlet är ej synnerligt verksamt. Använd i stället den behandling, som föreskrifvits Barnslig toka i N:o 2.

Alma. Det vore skäl, att ni vände er till läkare i och för underlifsundersökning. De nämnda omslagen göra ej annat än godt, om de blott läggas väl, och ni på morgonen tvättar af med kylslaget vatten.

Barnkära makar. Hypnotismen kan här vid lag ej uträtta något. — Han bör hvarje qväll taga ett sittbad af 18° temp. under 20 minuter med gnidning af de i badvattnet befintliga delarna. Är han i öfrigt klen, fordras allmänbehandling. Huruvida det nämnda obehaget är orsaken, är svårt att afgöra, men omöjligt är det ej. Skäl är dock, att äfven den andra parten låter undersöka sig af kompetent läkare.

Ung flicka. 1). Beror nog på er bleksot. Tag 3 gånger dagligen 3 stycken af följande piller: *Mass. pil. Myrrh. ferr.* Gr. 15. *Aloës* Gr. 0,50, et f. pill. n:o 100. Den förut använda medicinen kan ni åter börja med, sedan ni tagit två satser af pillerna. 2). Använd samma behandling, som tillrådts Sofi 29 i detta nummer. 3). Se svar till Barnslig toka i N:o 2. *D:r —d.*

Frågor.

N:o 79. Anna G. ber att få veta, om något ordenssällskap för nytta och nöje — sjukhjelp o. d. jemte enkla samqväm — finnes i Stockholm, der en ensam flicka kan gå in, och beder att få veta inträdesfordringar och annat, som dermed står i sammanhang.

N:o 80. En liten flicka, som genom ovarsamhet råkat få målarfärg på sin bästa klädning, bestående af rödt helylle, beder någon af Iduns läsarinnor vara så snäll säga henne hvad hon bör använda för att få bort färgfläckarne. *E—t 10 år.*

N:o 81. Kurre J. frågas om det i N:o 31 uppgifna hårväxtmedlet är tillräckligt att använda endast en gång fjorton dagar, eller om kuren skall upprepas flera gånger under året; huru länge efter kamfervattnets begagnande skall man hålla på med pomadan? *»Klen hårväxt.»*

N:o 82. Hvar köper man en väfstol, användbar vid konstväfnader? Ungefärliga priset? Fins någon väfbok utgifven i bokhandeln och om så är, hvilken vore att rekommendera? *Sara.*

Svar.

N:o 73. Hufvudvilkoret, för att få ormbunkar att vid pressningen ej svartna, utan bibehålla sin vackra, gröna färg, är, att de läggas i press genast efter aftagandet från roten. Sedan bör man pressa dem i gråpapper (*två* ark mellan hvarje ormbunke) och ömsa detta, i början hvar, sedermera hvarannan dag. Detta förfarande fortsättes till dess växten är fullkomligt torr och hård. Om detta ordentligt efterföljes, svartna *ej* ormbunkarne vid pressningen; detta vet jag af egen erfarenhet. *N. F—m.*
Femte klassist.

Breflåda.

»Bont-be-Dont». Svar i nästa n:r.

Landsortsprenumerant. Vi skulle nödgas inrätta en kollossal matprofningsanstalt, om vi skulle kunna gå eder önskan till mötes. Vi måste lita på våra meddelarinnors uppgifter, då de se sannolika ut. Sedan få våra läsarinnor pröfva och bedöma recepten och gifva oss del af sina rön.

Oskar J—n. Poemet visar de bästa ansatser, men ock att förf. ej ännu beherskar sina resurser. Efter lite öfning skall ni nog lyckas bättre.

G—. Inte så ledsen, bara! Vi skulle bara mana fram edra qval på nytt, om vi tryckte poemet.

Inga. Vi ha ej hunnit granska eder uppsats ännu; men vi tro, att den skall vara användbar. *Red.*

Innehållsförteckning:

Utan lifsmål. Teckning af *Ave.* — Sångarfröjd. Efter *Fr. Blaul,* af *Erik Modin.* — Hur skall en ung qvinna bäst utbildas till en duglig husmor? Prisskrift af *E—t.* — En qvinlig publicist. — En minnesblomma från fransk mark. Af *Ajas.* — Teater och musik. Af *F. Hbg.* — Visdomsord. — En bröllopsafton. Novellett af *Octavio Beer.*
Bostaden. — Matlagning. — Efterrätter. — Bakning. — Tvätten. — Drycker. — Toaletten. — Huskurer. — Läkareråd. — Frågor. — Svar. — Breflåda.

John Hultenbergs Tricotvaruhandel, Regeringsgatan 28, Stockholm. [314]

Regeringsgatan N:r 9 — O. G. Hallberg, Stockholm, Juvelerare — N:r 22 Fredsgatan [289]

ALMEDAHLS Fabriks Försäljnings-Magasin, Stockholm, Special-affär för Utstyrslar. [391]

LEVERIN & C:o
61 Drottninggatan 61
3 tr. upp
få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags Fotografering utföres omsorgsfullt enligt nutidens fordringar.
Med största högaktning
LEVERIN & C:o
[46]

TJULANDER & C:o,
VINHANDEL,
55 Drottninggatan 55,
rekommendera sitt välsorterade lager af endast äkta utländska
Viner och **Spirituosa.**
Särskildt framhålles: finare **Champ.-Cognac** från de förnämsta firmor, flere år här i lager, **Bordeaux-viner** af välkända firmor, **hvitt Portvin,** särdeles omtyckt, samt för sommarsäsongen: **extra fint Kallskålsvin** *à 3 kr. pr kanna.* [313]

Handarbete.
(7:de undervisningsåret.)
OBS.! **Musiklektioner** i piano och guitarr meddelas äfven.
Norrlandsgatan 31, 3 tr.
Stockholm.
Undertecknad mottager så väl äldre som yngre elever i allt slags handarbete, såsom: hvitsömsbroderi, märkning, schattersöm på kläde, plysch och siden, hålsöm, macramé, filet-guipure, knyppling (rysk och Vadstena), snörmakeriarbeten samt fornnordiska sömnader m. m. Profver och färdiggjorda arbeten finnas till påseende.
[462] Magda Kempe.

Lacave y Ca, Cadiz. Äkta Spanska Viner i Stockholm.
Hersenska Terrassen och Kungsgatan nr 7.
Telefon: 54 50. Telefon: 57 70.
[341]

Dragning detta år!

Lotter
till
Nordiska Museets
nya
Konstlotteri
säljas i museets särskilda afdelningar, äfvensom i boklådor, i många cigarrbutiker så väl i Stockholm som i landsorten, samt genom enskilda ombud i många delar af landet.
Priset å hvarje lott är
1 krona.

Beställningar från landsorten, *hvilka böra åtföljas af postporto och rekommendationsafgift,* ställas till *Nordiska Museets expedition, n:r 79 Drottninggatan.*

☛ Vid kontant köp af minst 50 lotter lemnas 15 proc. rabatt.
☛ Pålitliga återförsäljare antagas.
☛ Förteckning öfver vinster i lotteriet utkommer i juni månad.
☛ Dragningslista kan efter dragningen erhållas mot insändande af 10 öre.

Lotter
å
efter festen för Nordiska Museet öfverblifna saker
finnas äfven att tillgå.
Priset å hvarje lott 1 kr.
Bland vinsterna är ett pianino af 1,000 kronors värde. [410]

KULLE
Svenska Konstväfnader
och **Broderier.**
Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.
Förklädestyger, ylle och bomull.
Äkta färger.
Originalmönster.
Bästa materialier.
Beställningar utföras å Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.
Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.) [37]

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitrad (=10 stafvelser).
Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

Lärarinna,
verkligt musikalisk, väl vitsordad i språk och öfriga undervisningsämnen, önskas innan nästkommande september. Reflekterande hänvände sig med uppgift på lönepretentioner och bifogande af betygsafskrifter till »A. Ö.», adr. Ljusne. [467]

Auf nächsten Herbst od. früher
wird von einer guten Familie auf dem Lande eine deutsche Jungfer gesucht. Offerten sind unter Chiffre »R. R.» an die Station Wingåker zu richten. [445]

PLATSSÖKANDE.

En bättre flicka, 17 år gammal, önskar komma i familj på landet för att gå frun till handa. Hon är villig betala en mindre summa för sig. Svar till »H. K.» torde godhetsfullt adresseras: Kryddboden, Hornsgatan 14. [469]

Plats som husfru nu eller till hösten sökes af en 26 årig flicka af god familj. Den sökande är hemmastadd i matlagning och har god erfarenhet i skötande af ett hem. Pretentionerna små. Svar till »Angli», Askersund. Poste rest.

En embetsmannadotter,
som genomgått kurs i bokhålleri, önskar sig plats på kontor eller i familj som biträde i skrifning och hushållsgöromål. Svar torde insändas till »19», Mariestad. [464]

Plats som lärarinna
för mindre barn sökes af en ung flicka, hvilken eger vana vid undervisning. Den sökande är anspråkslös, arbetsam samt villig att biträda i husliga göromål. Små pretentioner. Den härå reflekterar torde godhetsfullt sända svar, märkt »23 år», Örebro, poste restante. (G. 21996×3) [458]

En ung flicka,
som med goda betyg genomgått 7-klassigt elementarläroverk, önskar till hösten pl. i aktningsv. fam. för att undervisa minderåriga barn i vanl. skolämnen, språk o. musik. Refl. torde sända svar till »Evy», Iduns Byrå. [455]

Bildade flickor från goda hem söka platser som guvernanter, lektriser, sällskap och hjelp i hemmen genom
Th. Tjäders inackorderingsbyrå,
[444] Malmskilnadsgatan 38.

Iduns läsarinnor
bedjas uppmärksamma annonsafdelningens rubriker
Tjenstsökande och Lediga platser.

Red. befordrar gerna alla inkommande frankerade svar, som bära tydligt annonsnummer eller signatur, till annonsör, som vid annonsens insändande meddelat Red. namn o. adress.

Bäst är att vid annonsens insändande bifoga liqvid i penningar eller gångbara frimärken. Hvar och en kan sjelf beräkna annonskostnaden, enär hvarje tiotal stafvelser bilda en rad à *25 öre.* Minst fyra öfverskjutande stafvelser räknas som full rad. Sålunda räknas 87 stafvelser som 9 rader; 82 stafvelser som 8 rader.

Alla lättförstådda förkortningar äro tillåtna.

Idun är för qvinliga tjenstsökande bästa annonstidning!

Allt, som rör damernas verld, annonseras bäst i Idun!

En ung, anspråkslös flicka
önskar, mot fritt vivre, plats till hösten som biträde i hushållet. Hon är ock villig att biträda vid skrifgöromål, om så önskas. Svar: »A. W.», Örebro, p. r. [466]

En ung, bildad flicka, van att undervisa, önskar till hösten plats i familj att handleda yngre barn och gå frun till handa. Svar till »Sigrid» Iduns redaktion, f. v. b. [465]

DIVERSE.

I rike
kunnen göra **en god gerning** genom att mot 6 % ränta och afbetalning låna en fattig, redlig man 1000 kronor. Svar benäget till »X.», Iduns Redaktion. [468]

Kökskalender. **Oumbärlig hjelpreda för husmödrar,** innehållande 177 matrecepter för så väl det borgerliga som stora köket. Till salu i alla boklådor för 1 krona. [414]

Landsortsboar
kunna få hvarjeh. uppdrag utförda genom undert. Se annonsen i n:r 15 af Idun. Postadr.: Engelbrektsg. 31 A. Telegrafadr.: Ströms, Stockholm.
[300] **Maria Ström,** född *Klockhoff.*

Engelska Magasinet
38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp.
Tricotvaror af bästa qvalité, Serger, Velveteen, Flaneller, Barnskor, Vårhattar för babies, Bärkappor.
Utmärkta Téer m. m. [252]

Vårt 1:a Hushålls-, Pariser- och Intubi-Kaffe,
hvars godhet garanteras, rekommenderas hos hvarje sparsam husmoder.
Stockholms Intubi-Kaffefabrik,
N:r 4 Klara östra gata n:r 4.
[228]

Kurs i klädsömnad
gifves af undertecknad för ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädningar.
Bernadina Nicodemi,
Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g. [135]

J. G. Hammars Lampkök.
Stor värmeförmåga. Brinna luktfritt. Briljant belysning.
Pris: enkla med veke 4—6 kr., extra solida 7—8 kr., med 2 vekar 12 kr.
Fullkomlig belåtenhet garanteras hvarje köpare. [292]
J. G. HAMMAR,
30 Malmskilnadsgatan

STOCKHOLM, GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

☛ **Annonser, afsedda för familjen eller fruntimmersverlden, införas lämpligast i Idun.** ☚